



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 476/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., Politických vězňů 1272/21, Praha - Nové Město, Česko, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 38/2015 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CD Consulting, s. r. o., Politických vězňů 1272/21, Praha - Nové Město, Česko (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 38/2015 z 29. februára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Lučenec rozsudkom sp. zn. 13 C 43/2014 zo 4. augusta 2014 vyhovel návrhu sťažovateľky a zaviazal žalovanú na zaplatenie zmenkovej sumy 1 011,01 €, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 011,01 € od 30. januára 2011 do zaplatenia a 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy 1 011,01 € od 7. marca 2011 do zaplatenia a zmenkovej odmeny vo výške 1/3 zmenkovej sumy a zaviazal žalovanú na náhradu trov konania. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 41 Cob 512/2014 z 28. apríla 2015 tak, potvrdil označený rozsudok súdu prvého stupňa. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že zrušil označený rozsudok odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu a vec vrátil Okresnému súdu Lučenec na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie najvyšší súd odôvodnil tým, že postupom vo veci konajúcich súdov došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Sťažovateľka v sťažnosti nesúhlasí s právnymi názormi uvedenými v odôvodnení napadnutého uznesenia a tvrdí, že neboli splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, preto je toho názoru, že najvyšší súd nepostupoval správne, ak dospel k záveru o existencii procesnej vady zakladajúcej prípustnosť dovolania žalovanej. Sťažovateľka svoje presvedčenie odôvodňuje s poukazom na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pričom je toho názoru, že námietky žalovanej uvedené v dovolaní smerovali k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, a teda neboli splnené podmienky prípustnosti jej dovolania.

V nadväznosti na uvedenú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a veci vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konania a prizná jej úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnený návrh ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľka svoje námietky založila na premise, že najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozhodnutia nesprávne postupoval, ak nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého uznesenia posúdil ako dôvod prípustnosti dovolania žalovanej podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP s poukazom na už uvedené zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) OSP, v zmysle ktorého sa považuje nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia len za inú vadu [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP, pozn.], ktorá však nezakladá vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že sťažovateľka vychádza zo zlej premisy, v dôsledku ktorej jej námietky sú neopodstatnené. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej najvyšší súd uviedol:

„Žalovaná v dovolaní namieta, že záväzok zo zmenky vznikol na základe zmluvy o úvere, uzavretej so spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o. Bratislava zo dňa 23.2 2010, pričom predmetný úver jej bol poskytnutý ako spotrebiteľovi, na ktorého sa vzťahuje ochrana podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho vzhľadom na príslušný procesný postup v zmysle Nariadenia ako aj právny základ predmetného vzťahu bol súd povinný vyzvať žalobcu na doplnenie jeho podania ako aj predloženie ďalších dôkazov.

Z

lánku 19 Nariadenia, ktorého ustanovenia je potrebné aplikovať na predmetné konanie vyplýva, že pokiaľ nie je ustanovené inak, európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie. Je zrejmé, že pri postupe podľa Nariadenia je súd povinný rešpektovať právo na spravodlivý proces a zásadu kontradiktórnosti konania, a to najmä pri rozhodovaní o potrebe ústneho pojednávania a o spôsobe a rozsahu dokazovania, ktoré je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia /čl. 9 Nariadenia/. Nariadenie nevyklučuje z vecnej pôsobnosti spotrebiteľské spory, v ktorých spotrebiteľ môže byť účastníkom na strane žalobcu alebo žalovaného.

Z

l. 4 odsek 4 Nariadenia vyplýva, že ak sa súd domnieva, že informácie, ktoré poskytol žalobca, nie sú dostatočne jasné alebo primerané, umožní žalobcovi predložiť určené doplňujúce informácie alebo doklady v lehote, ktorú mu určí.

V predmetnej veci žalobca nepožadoval vydanie zmenkového platobného rozkazu. Nariadenie možno preto považovať za procesný prostriedok, ktorým možno urýchliť konanie, čo však nebráni súdu postupovať s rešpektovaním vyššej ochrany spotrebiteľa, na ktorého sa vzťahuje ochrana podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, do ktorých bola transponovaná smernica č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, vykonaním potrebného dokazovania.

V danom prípade konajúce súdy vychádzali výlučne zo skutočnosti, že predmetom konania je právo žalobcu zo zmenky ako abstraktného cenného papiera, oddeleného od dôvodov jej vystavenia bez doplnenia podania žalobcu o skutočnosti, umožňujúce zohľadniť existenciu právnej úpravy, týkajúcej sa spotrebiteľských úverov a ochrany spotrebiteľa, v dôsledku čoho bolo porušené právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a

lánku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Je preto daná existencia namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) O. s. p...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 3

a § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

Ústavný súd považuje za vhodné na tomto mieste skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevybočuje z medzí ústavnej udržateľnosti, je z tohto pohľadu akceptovateľné, rešpektuje zákonnú úpravu, pričom prekročenie právomoci najvyššieho súdu pri vydaní napadnutého uznesenia ústavný súd nezistil. Zároveň ho nemožno považovať ani za arbitrárne, pretože najvyšší súd uviedol úvahu, na základe ktorej dospel k svojim záverom.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu uplatneným v napadnutom uznesení, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti toho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecnými súdmi by bolo možné uvažovať v prípade, ak by sa ten natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje (m. m. II. ÚS 27/2011).

Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016